

וְאֹמְרִים בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. והטעם שהיו אומרים ברוך שם כבוד, הוא לפי שתיבת כבוד, אִיהוּ ל"ב בְּחֻשְׁבָּן הוא בגמטריא ל"ב והיא המלכות הנקראת לב. וביה היה מתבטא לגמור את השם ובמלכות היה הכהן הגדול מתכוון לגמור את ה' דהיינו שהיה מאריך באמירת שם המפורש עד שהיו מסיימים לומר ברוך שם בכדי לייחד את המלכות הנקראת כבוד עם שם המפורש (הסולם). • (וא"ו אִיהוּ אֶחָד בְּלָב). •

כמו הכהן שמקריב את הקרבן ומכוין הכוונות כך מיכאל הכהן הגדול מכוין הכוונות בשעת פטירת עם הארץ

וְתִנָּאִין וְאִמּוֹרָאִין, אִי תִימְרוּן וְכִי עִם הָאָרֶץ מִנָּא יַדַּע דָּא ואומר הרעיא מהימנא אתם נשמות התנאים ואמוראים אם תשאלו

על דברי שאמרתי שעם הארץ צריך לכוון בשעת מיתתו את הכוונות האלו וכי מהיכן עם הארץ שאין בו תורה ידע לכוון את הכוונות האלו. אֶלָּא משיב הרעיא מהימנא וְדָאִי עִם הָאָרֶץ אִיהוּ שודאי עם הארץ הוא כְּשׂוֹר, או שָׁה, או עֵז, או (פּר) תוֹר, או יוֹנָה. מַה בְּעִירָן לָא יַדְעִי אוֹרִייתָא, דָּאִיהִי שֵׁם יְהוָה, דהיינו כשם שהבהמות והעופות לא יודעים את התורה שהיא טוד שם

יהו"ה, ואת כוונת הקרבנות היה מכוון הכהן המקריב את הקרבן וע"י נעשה הייחוד העליון (רמ"ק) הַכִּי עִם הָאָרֶץ, לָא יַדַּע כך גם עם הארץ אינו יודע את הכוונות האלו. אֶלָּא מִיכָאֵל פְּהֵנָּא רַבָּא, אִיהוּ עֶבֶד לֵיהּ עוֹלָה וְקָרְבָּנָא קָדָם יי' אלא המלאך מיכאל הכהן הגדול שעומד עליו בשעת מיתתו

הוא עושה אותו ועולה וקרבן לפני ה', וְאִיהוּ מְכוּוֹן בְּשֵׁמָא מְפָרֵשׁ, בְּסֻלְיָקוֹ דְרוּחִיָּה, דִּתְפוּק בְּלֵב אֶחָד והוא מכוון בשם המפורש בשעת עליית והסתלקות רוחו בכל הכוונות הנזכרים שתצא רוחו בלב שלם, אם הוא התוודה ועשה תשובה ואמר שמע ישראל וברוך שם בשעת פטירתו (רמ"ק), כְּגִוּוֹנָא דְכַד נְפִיק רוּחָא דְבַר נָשׁ בְּכָל לַיְלִיא כדוגמת יציאת רוחו של האדם בכל לילה שצריך לקרוא ק"ש ולומר ברוך שם ולהתוודות וכ"ש שכן צריך שיהיה בשעת מיתתו שיוצאת רוחו לגמרי מגופו.

בכל יום ויום צריך האדם לחזור בתשובה שלימה

וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהִי רַבְּנֵן, שׁוּב יוֹם אֶחָד לְפָנֵי מֵיתַתָּךְ

ומשום כך העמידו חז"ל ואמרו כל יום ויום תעשה תשובה ובזה מקיים שוב יום אחד לפני מתתך, דְּבְכָל יוֹם וְיוֹם צָרִיךְ בַּר נָשׁ לְאַהֲדָרָא בְּתִיבְתָא, וְלִמְסַר רוּחִיָּה לְגַבִּיָּה דִּיפּוּק בְּאַחַד, שבכל יום ויום צריך האדם לחזור בתשובה שלימה [11] קודם שנתו ולמסור את רוחו לקב"ה שתצא

אור הרשב"י

שכונתך היא להעלות נפשך בסוד מ"ן למעלה כנז' בדרושים שקדמו ולכן צריך שתחשוב בעצמך כאלו עתה אתה נפטר מן העולם ורצונך להעלות נפשך למעלה כנז'. והנה בהיות החטאים מצויים בנפש הקלוי' דביקים בה ואינן מניחי' אותה לעלות ולכן באמרו הוידי בלב שלם מתפרדין הקלוי' מנפשך אשר בעולם העשיה ואז עי"כ תוכל

[11] וכתב האריז"ל בשעה"כ בדרושי הלילה ה. וז"ל ואמנם כשאתה מתודה צריך שתכוין שאתה עומד בעולם העשיה ונודע שהנפש הוא מעולם העשיה גם נודע שהנפש היא החוטא' בסוד ונפש כי תחטא והנה בחינת נפשך היא האומרת עתה הוידי הזה. וסוד הענין הוא לפי שעתה רוצה האדם לישן והשינה היא אחד מס' במיתה ובפרט עתה

הלימוד היומי

לע"נ הרבנית לאה שרעבי בת לאה ע"ה

ממנו בקריאת שמע בעת שאומר אחד [נח] בכדי שלא ישלטו בו החיצונים בזמן שישן

אור הרשב"י

הלכות שער אהבת ה' פ"ג, כי אם ירצה האדם לדבק את נשמתו בשורש האחדות האמיתי צריך להתבודד ולטהר במחשבתו, שהיא התפשטות הגשמיות המורכב, להסיר במחשבתו ההרכבה ולהתייחד באחדות האמיתי, והוא שאחז"ל (שער הכונות ענין ק"ש, דרוש ו') שצריך למסור נפשו באחד כי מניעת ההרכבה היא מסירות הנפש לה, וז"ש ר"ע שהיה מאריך באחד להתפשט מעליו הרכבת הגשמיות ולייחד את עצמו באחדות האמיתי, ולא היה מגיע לתכליתו עד שמסר נפשו ממש לקידוש שמו יתברך, וענין התפשטות הגשמיות אינו שוה בכל, כי ההתפשטות שהיה למשה רבינו ע"ה לא קם כמוהו כמו שהעידה עליו התורה, וז"ש ונחנו מה וכן היה בנביאים כל אחד לפי השגת שורש נשמתו, וכן בכל דור ודור כ"א מחויב להתפשטות הגשמיות כפי שורש נשמתו, וז"ש הכתוב (שה"ש ה, ה) הסיכי עיניך מנגדי שהם הרהיבוני, ענינו כי עיני הגוף הגשמיות אינם רואים אלא דבר המורכב והם מתנגדים למידת האחדות, ע"כ צריך לסגור ולהעצים עיני הגשמים שהם המתנגדים מהרכבה וזה שאמר הסבי עיניך מנגדי הגשמיים המתנגדים לאחדות וזהו שהם הרהיבוני שהוא ריבוי ההרכבה, וזה שאמרו חז"ל (ב"ק נ' א') וסביביו נשערה מאוד הקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה, והוא כפי רוממות שורש נשמתו כן צריך יותר

לעלות לעולמות העליונים ותכוין בלב שלם כאלו אתה עומד לפני ב"ד ונידון לפניהם ונתחייב מיתה ואתה מוסר עצמך לקבל מיתה בסבר פנים יפות ע"י ב"ד לכפר עונות ותכוין כאילו אתה מקבל ד' מיתות ב"ד סקילה שריפה הרג וחנק ותשים נגד עיניך שני שמות יהוה אדני בחיבור יאהדונה"י ותאמר בלב שלם ירמ"י או"א שאם הטאתי לפניך באות י' של הויה ובאות א' של אדני יהיה נחשב לפניך כאלו נסקלתי בב"ד ע"י או' א' של אדני ויחשוב בעצמו כאלו בעת ההיא מת ונסקל ע"י ב"ד. ואם הטאתי באות ה' ראשונה של הויה ובאות ד' של אדני יהיה נחשב לפניך כאלו נשרפתי בב"ד ע"י אות ד' של אדני. ואם הטאתי באות ו' של ההויה ובאות נ' של אדני יהיה נחשב לפניך כאלו נהרגתי בסוף בב"ד ע"י אות נ' של אדני. ואם הטאתי באות ה' אחרונה של הויה ובאות י' של אדני יהיה נחשב כאלו נחנקתי בב"ד ע"י אות י' של אדני וכבר ידעת מ"ש בתיקון תי' כ"א דנ"ז ע"ב כי ד' מיתות ב"ד באות משם הויה בהתלבשו בנרתקו שם אדני.

[נח] וביאר בספר פנים יפות בפרשת במדבר פרק ט"ז וז"ל ועוד נראה לפרש כי אחז"ל (ברכות סא ב) שאמרו התלמידים לר"ע שהיה מאריך באחד, ואמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה מתי יבא לידי ואקימנה, ענינו כי כבר האריך בזה בספר חובת

הָרָא הוּא דְכָתִיב, (תהלים לא) בִּידֶךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְזוּהוּ
מִשְׁכֵּב בַּפְּסוּק בִּידֶךָ אֶפְקִיד רוּחִי דְהֵינּוּ שְׁצִרִיךְ לְהַפְקִיד אֶת רוּחוֹ לִקְב"ה בּוֹזֵמֵן שְׁנָתוֹ.

על הת"ח נאמר יודע צדיק נפש בהמתו

וְאִם הוּא תִלְמִיד חָכָם וְאִם הָאָדָם הַמוֹסֵר נַפְשׁוֹ לִקְב"ה קוֹדֵם מִיִּתְנוּ אוֹ קוֹדֵם
שְׁנָתוֹ הוּא ת"ח הַיּוֹדֵעַ לְכוּן בְּעַצְמוֹ אֶת הַכוּוֹנוֹת (יהל אור), **עָלִיָּה אֲתָמֵר**

(משלי יב) **יֹדֵעַ צְדִיק נֶפֶשׁ בְּהֶמְתּוֹ** עליו נאמר הַפְּסוּק יוֹדֵעַ צְדִיק נַפְשׁ
בְּהֶמְתּוֹ דְּהֵינּוּ שִׂיּוֹדֵעַ הַצְּדִיק בְּעַצְמוֹ אִיךְ לְמִסּוֹר אֶת נַפְשׁוֹ לִקְב"ה דְּלִית חָכָם, כְּמוֹ
כְּהֵנָּה לְפִי שְׁאִין חָכָם כְּמוֹ הַכֹּהֵן שְׁהוּא בְּעַצְמוֹ יוֹדֵעַ לְכוּן אֶת הַכוּוֹנוֹת הַנִּצְרָכוֹת

בְּהַקְרַבַת הַקֶּרְבָּן וְכךָ הַת"ח שֹׁכֵחַ לְחַכְמָה כְּמוֹ הַכֹּהֵן הוּא בְּעַצְמוֹ יוֹדֵעַ לְכוּן אֶת הַכוּוֹנוֹת שֶׁל
מִסִּירַת נַפְשׁוֹ לִקְב"ה (יהל אור). **כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ הָרוּצָה לְהַחֲכִים**

יְדָרִים כְּמוֹ שְׁאֲחֹז"ל שְׁמֵי שְׁרוּצָה לְהַחֲכִים יִצְדַּד בְּתַפִּילְתּוֹ לְצַד דְּרוּם, שְׁשֵׁם בְּקוֹ הַחֲסֵד
שְׁבִימִין נִמְצָא הַחֲכָמָה וְכֵן הַכֹּהֵן שְׁהוּא מִצַּד הַחֲסֵד יֵשׁ בּוֹ אֶת הַחֲכָמָה (רמ"ק). **וְאִם**

תִּלְמִיד חָכָם הוּא, צָרִיךְ שִׁיְהֵא בֵּיהַ חֶסֶד וְאִם הוּא תִלְמִיד חָכָם
כְּמוֹ הַכֹּהֵן צָרִיךְ שִׁיְהֵא בּוֹ חֶסֶד, **וְעַם י' דְּאִיהוּ חֲכָמָה חֶסֶד**. וְאִם מִצְרָפִים
לְחֶסֶד אֶת אוֹת י' שְׁהֵיא בְּחֲכָמָה אֲזִי נַעֲשֶׂה מִחֶסֶד לְחֶסֶד, **וּמֵאן** (דף ל"ג ע"ב) **דְּלִית**

בֵּיהַ חֲכָמָה, לָאוּ אִיהוּ חֶסֶד וְמִי שְׁאִין בּוֹ חֲכָמָה אֵינּוּ יֹכֵל לְהִיּוֹת חֶסֶד.
וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ, וְלֹא עִם הָאָרֶץ חֶסֶד וּמִשּׁוּם כֹּל אֲמַרוּ חו"ל

אור הרשב"י

להתפשט מן ההרכבה באחדות האמיתית.

הלימוד היומי

לע"נ הרבנית לאה שרעבי בת לאה ע"ה